

Hana Repová

SOUKROMÉ PROBLÉMY

TINA

SOUKROMÉ PROBLÉMY

TINA

TINA

Copyright © 2020 by Hana Repová

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdena Tomášová, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

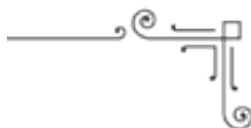
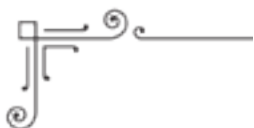
ISBN 978-80-277-2888-6 (pdf)

Hana Repová

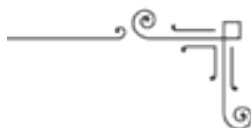
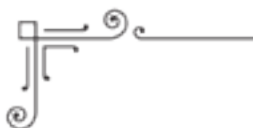
SOUKROMÉ PROBLÉMY

TINA

Ptali jste se někdy sami sebe, zda mají domy duši? Už vidím váš úšklebek a chápu, že je vám tato otázka k smíchu, ale zkuste si na chvíli představit, že tím domem jste právě vy. Vítáte nové majitele, většinou dvojice, a pak už jen sledujete, jak se počet obyvatel rozrůstá. Dům se plní lomozem, a pokud jste měli na majitele štěstí, tak jen občasnými hádkami rodičů a hašteřením dětí. Ale nedejte se zmást. Už brzy dětské hašteření přeroste do pubertálních výkřiků a třískání dveří, neboť po zpackané písence někdo změnil heslo na wifi. Dům pak s pochopením sleduje tiché schůzky pod verandou, plaché, ukradené polibky, tajné slézání po okapové rouře a vzápětí i návraty, s koleny třesoucími se potlačenou touhou být už konečně dospělý. To ticho, po kterém jste, když byly děti malé, tak toužili, však nastane nečekaně rychle a po letech, až na občasné návštěvy, je ho čím dál víc. Dům utichne a naslouchá jen šepotu dvou stárnoucích lidí, kteří tu zůstali. A to jen v případě, že je osud již nerozdělil. A potom najednou... nastane úplné ticho. Jedna generace se vytratí. Ten dům ale ještě stojí. I s vrzajícím šestým schodem a okenicí nad verandou, co se nikdy nedala pořádně zavřít. A možná že smutní...

Toto je přibližná cena za rekonstrukci. Plus – minus.“
„Majitel firmy, kterou Sebastián požádal o kalkulaci oprav, mu strčil pod nos papír se sumou, jež ho šokovala. Vysoké pětimístné číslo mu vyrazilo dech rychleji než kopanec indického slona, kterého loni fotil pro kalendář ochránců přírody. Věděl, že je třeba dům opravit, ale ani ve snu nepočítal s tím, že bude nutné zrenovovat střechu a zbavit pokoj v podkroví plísně, která se tam zabydlela kvůli děravé střeše. Také renovace koupelny vychází na mnohem vyšší částku, než Sebastián očekával. Žlutý dům, jak ho všichni v rodině už po několik generací nazývali, dávno nebyl žlutý. Barva na fasádě vybledla a na mnoha místech se odlupovala. Dům patřil po několik staletí otcově rodině, ale vzhledem k tomu, že se o něj otec příliš nestaral, účet teď dostal Sebastián.

Musím s vámi mluvit. Dnes večer. Spěchá to.

Na zprávu, kterou poslal do skupiny sdílené se svými sourozenci, okamžitě přišly nesouhlasné odpovědi.

Dnes večer nemůžu, mám něco fakt důležitého. Denisova odmítavá odpověď přišla jako první. Samozřejmě... Pro mladšího bratra nebylo nikdy nic důležitější než nějaké rande.

Musí to být zrovna dnes? Právě jsem se vrátila ze zaoceánského letu a jsem neskutečně utahaná. Chtěla jsem si dát sklenku vína a hned jít spát. Lilly, mladší sestře, také nebyl jeho dnešní plán po chuti.

Viděl, že Tina, ta starší z jeho dvou sester, si zprávu také už přečetla, ale odpověď ještě nedostal. To ho naštvalo ještě víc než Denisovy a Lillyiny výmluvy. Ještě chvíli počkal, a když ani pak neodepsala, vzal mobil a naštvane našukal: *JE MI ÚPLNĚ JEDNO, JAKÉ MÁTE PLÁNY. KDYŽ SE NIKDO Z VÁS NEMÍNÍ SÁM POSTARAT O DŮM, ČEKÁM VÁS TU V SEDM!!!*

Když krátce před sedmou odemykal dveře domu po rodičích, nebyl si jistý, zda opravdu přijdou, ale už zkrátka nemohl dál strkat hlavu do písku. Byl nejstarší ze všech sourozenců a cítil na svých bedrech největší zodpovědnost.

Pak uslyšel brzdící motorku a ulevilo se mu. Denis své plány přece jen přehodnotil. Oknem sledoval, jak zaparkoval, sesedl a rozhlížel se kolem. Sebastián přesně věděl, co asi bratr cítí. Od smrti rodičů před dvěma lety tu byli jen párkrát. Pomalými těžkými kroky stoupal v motorkářské kombinéze vzhůru po schodech ke vchodovým dveřím. Sebastián mu otevřel a namísto pozdravu jen kývl hlavou.

„Myslel jsem, že přivezeš i Lilly.“ Denis se totiž málokdy objevil bez své sestry – dvojčete.

„Volal jsem jí, ale říkala, že musí ještě něco zařídit a přijde sama.“

„Tina se neozvala?“ Denis vyslovil otázku, kterou mu chtěl Sebastián právě položit.

„Nevím, ale něco se s ní děje,“ pokračoval, aniž by čekal na odpověď.

„V poslední době je nějaká divná. Víš o tom něco víc?“ Denis už od dětství sdílel svá tajemství s Lilly a Sebastián zase s Tinou, ačkoliv dvojčata nebyli. Spíš si byli věkově blíží. Tina byla jen o rok

mladší než Sebastián. Letos oslavovala sedmadvacáté narozeniny a Denis a Lilly měli třiadvacet.

Sebastián místo odpovědi jen zakroutil hlavou. I on to už postřehl a to, že i Denis, který nebyl, co se týče chování druhých, příliš vnímavý, cosi zaregistroval, nevěstilo nic dobrého. Měl by si s Tinou vážně promluvit.

„Fajn, tak počkáme alespoň na Lilly. Tina zřejmě nepřijde. Neodpověděla na zprávu a ani nezvedla telefon, když jsem jí volal.“

Vešli do kuchyně, každý si vzal plechovku piva, které tu zůstalo po poslední návštěvě, a vrátili se před dům. Sedli si na schody, přesně jako kdysi, když ještě byli dětmi. Sebastián měl pocit, že za chvíli uslyší z kuchyně mámino volání k večeři. Její měkký hlas však už před dvěma lety navždy utichl. Od toho dne, kdy s otcem zahynuli v horách, si každý den vyčítal, že sem chodil tak zřídka. Poté co se odstěhoval, měl celé dny naplněné prací, cestováním a zábavou. Konečně si mohl dělat, co chtěl, a plnil si své sny. Zpráva o úmrtí rodičů ho zastihla nepřipraveného. Z vteřiny na vteřinu se stal nejstarším v rodině a od té chvíle cítil nesmírnou tíhu zodpovědnosti, byť byli všichni čtyři už dávno dospělí. Ze vzpomínek ho vytrhl příjezd taxíku. Lilly otevřela dveře a okamžitě ho zpražila pohledem.

„Právě dnes? To jako fakt? Musel jsi mě sem vytáhnout zrovna dneska?“ Její hnědé vlasy s blond melírem byly trochu pocuchané a skutečně působila unaveně. On jediný nebyl z její práce letušky nadšený, ale kdo by bral ohled na jeho názor, že? Lilly si prosadila svou.

Teď ale jeho pozornost opět upoutal taxík. Dveře na druhé straně se totiž pomalu otevíraly. Netušil, že by měl s Lilly ještě někdo přijet. Dveře se otevřely, ale nikdo nevystoupil. Jen taxikář vyložil velký stříbrný kufr a plátěnou cestovní tašku. Při pohledu

na tu bagáž bylo Sebastiánovi hned jasné, kdo z toho taxíku za chvíli vystoupí.

Tina! Pomalu se vysoukala z auta a zůstala nerozhodně stát. Půl tváře jí zahalovaly obrovské sluneční brýle. Zdálo se mu, jako by se rozhodovala, zda nemá znovu nasednout do auta a zmizet. Dlouhé, o několik odstínů světlejší vlasy než Lilly, měla sčesané do tváře. Viděl a věděl, že je to jeho sestra, ale přitom měl pocit, jako by hleděl na cizího člověka. Z celé její bytosti sálala jakási nepřístupnost.

Lilly mezitím podala taxikáři bankovku a vzala Tinin kufr a tašku.

Sebastián z té situace nebyl moudrý. Odložil prázdnou plechovku od piva, sešel po schodech a zastavil se u Lilly.

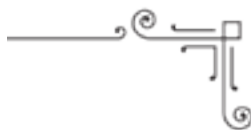
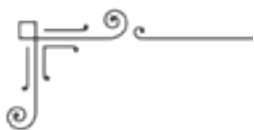
„Všimla jsem si jí po cestě sem. Šla pěšky a vlekla za sebou kufr a tašku. Vtáhla jsem ji do taxíku skoro násilím. A doteď mi neřekla ani slovo. Jen se na mě dívá a mlčí... Zkus to ty.“

S těmito slovy mu podala kufr a tašku a pooděšla k Denisovi, který stál opřený o zábradlí. Mlčky mu sebrala z ruky pivo a vydatně si lokla. Taxík odjel a Tina tam dál jen stála a mlčela.

„Tino, stalo se něco?“ Sebastián k ní přistoupil blíž. Dívala se na něj, tedy alespoň si to myslel, protože si dosud nesundala ty obrovské sluneční brýle, i když bylo pod mrakem. Položil její zavazadla na zem a instinktivně se natáhl, aby ji objal na přivítanou. Ona se však odtáhla a ustoupila o krok zpět.

„Tuti?“ oslovil ji její přezdívkou. Vydala ze sebe jakýsi kvílivý zvuk, kterým zřejmě chtěla protestovat, a tak se opět stáhl.

„Pojď dovnitř,“ dodal bezradně, znovu sebral její kufr a tašku si hodil přes rameno.

„Musíme se rozhodnout, co uděláme s domem,“ vybalil na ně Sebastián, jen co se všichni pohodlně usadili. Zůstali v kuchyni, protože nábytek v dalších pokojích byl zakrytý bílými plachtami.

„A co bychom s ním měli dělat?“ nechápavě prohodila Lilly.

„Doufám, že ho nechceš prodat?“

Sebastián neodpověděl, což ji okamžitě popudilo.

„Tak Sebastiáně, já jsem proti. Je to náš domov.“

„Toto je předběžná kalkulace oprav, které jsou už teď nevyhnutelné.“ Všichni pohlédli na papír, který položil na stůl, a zůstali v šoku.

„Zdůrazňuji, že jen předběžná kalkulace. To, co otec s matkou našetřili, nepokryje ani polovinu této sumy.“

Nastalo ticho.

„Každý z nás má pronajatý byt nebo pokoj, teda až na Tinu. Dům je prázdný a chátrá...“

Ani jemu se myšlenka prodeje nelíbila, ale pokoušel se myslet střízlivě a vysvětlit jim, že prodej domu by byl tím nejrozumnějším řešením. Nikdo z nich se po smrti rodičů neměl k tomu, aby

tady bydlel. Dům stál na okraji města, byl z ruky a zbytečně velký. Náklady na jeho údržbu byly značné, a pokud zatím všichni, kromě Tiny, žijí bez partnerů, tak je takový dům zbytečný. Konečné rozhodnutí však stále odkládali na později.

„Momentálně se nemovitosti v této čtvrti prodávají dobře. Popptávka je slušná. Teď bychom dostali obstojné peníze, které by každý z nás mohl investovat do vlastní budoucnosti.“

„To nemůžeš myslet vážně!“ Denis, který doteď seděl na pracovní desce kuchyňské linky, seskočil na zem a překřížil si ruce na hrudi.

Sebastián po něm hodil rozzlobeným pohledem. Právě u něho počítal s největší podporou. Očekával, že to bude právě on, kdo mu pomůže přemluvit děvčata, aby myslela pragmaticky. A co víc. Denis byl neustále švorc. Jeho životní styl, drahé motorky a sem tam nějaká ta práce... mu rozhodně nepřinesly úspory.

Tina seděla nehybně na židli a mlčela. Ještě stále měla na očích sluneční brýle a hleděla kamsi ven přes zaprášené okno kuchyně. Její pasivita Sebastiána rozčilovala.

„Co budeme mít z toho, až tenhle dům úplně zpusťne? Mámu ani tátu nám to zpátky nevrátí a nám by se s pár desítkami tisíc eur na účtu by se nám dýchalo mnohem lépe.“

Denis si jen znovu cosi zamumlal.

„Nemyslete si, že je mi z toho lehkou srdce, ale jsem nejstarší a mám největší zodpovědnost.“

„Prosím tě, netvař se, jako bys nám musel nahrazovat rodiče. Jsme dospělí a ty se přece nemusíš obětovat, to není nutné,“ ostře mu oponoval Denis.

Tina se najednou postavila.

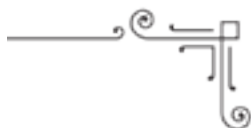
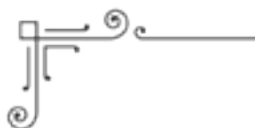
„Já neprodám. Nemám kam jít.“

Byla to první slova a vůbec její první reakce od chvíle, co přišla. Dosud se zdálo, že je duchem nepřítomná.

Po jejím prohlášení v místnosti zavládlo hrobové ticho.

„Jak to myslíš, že nemáš kam jít?“ Sebastián nechápal, co měla její slova znamenat, protože spolu s manželem vlastnila krásný dům. Její poznámka byla tím pádem nelogická.

„Stěhuju se sem, jiný domov už nemám.“

„**M**ůžeš mi, proboha, vysvětlit, co se stalo?“
Pokrčila rameny.

„Ublížil ti nějak Adam?“

Neodpověděla, ramena se jí roztrásla a s přidušeným vzlykodem opustila kuchyň. Slyšeli, jak vyšla nahoru a přitom za sebou táhla kufr, který dunivě narážel do starých dřevěných schodů. A pak už se jen s tupým úderem zabouchly dveře jejího pokoje.

„Myslím, že tato debata právě skončila. Zjisti, co se stalo. Jestli někomu něco poví, tak to budeš ty, ale zřejmě se s Adamem jen pohádali.“

„Jestli jí něco udělal, tak ho zabiju.“ Sebastián cítil, jak v něm narůstá zlost.

„Tak mi pak dej vědět, cos zjistil. Lituju, ale fakt už musím jít. Měj se, bráško.“ Denis ještě políbil Lilly na tvář a zmizel.

Sebastián zůstal beze slova sedět naproti Lilly. Oba na sebe jen mlčky hleděli.

„A co teď?“

Na její otázku neuměl odpovědět. Sám totiž neměl nejmenší tušení, co bude dál.

„Šla bych za ní, ale jestli potřebuje psychickou podporu, bude chtít spíš tebe. Vždycky to tak bylo.“

Chvíli po Denisovi odešla i Lilly a Sebastián se vydal nahoru. Před sestřiným pokojem na moment zastavil a po chvíli energicky zaklepal. I když se nedočkal žádné odezvy, vešel dovnitř. Závěsy byly zatažené, kufr a taška se válely na zemi vedle postele. Tina ležela zkroucená na posteli a zdálo se, že spí. Sedl si na okraj postele a chvíli ji upřeně pozoroval.

„Tuti...“ Žádná odpověď, žádná reakce.

„Netvař se, že spíš. Na to ti neskočím.“ Když ale ani teď neodpověděla, odmítl dál hrát tu hru a opatrně jí sundal brýle. Ulevilo se mu, když viděl, že pod nimi neskrývá modřiny, ale jen opuchlé, uplakané oči.

Když ji dnes poprvé viděl v tak žalostném stavu, pojal podezření, jestli ji manžel fyzicky nenapadl. Ale ne, to k němu vůbec nesesedlo. I když Sebastián často nevěřil ani sám sobě. Tina opatrně otevřela oči.

„Nechceš mi, Tino, povědět, co se stalo?“

V očích se jí objevily slzy, a tak je znovu zavřela. Sebastián to nechápal. Před pár týdny byl u nich v neděli na obědě. Celou dobu se smáli. Nic nenasvědčovalo tomu, že by měli s Adamem nějaké problémy, a teď...

„Tino?“ Tina jen potřásla hlavou.

„Opravdu tady chceš zůstat?“ Místo odpovědi schovala hlavu pod pokrývku, ale i tak viděl, že se celá třese. Přikryl ji tedy dekou, byt' nevoněla zrovna nejvábněji, potichu opustil místnost a nechal ji o samotě. Vrátil se dolů, stáhl bílé plachty z nábytku v obývacím pokoji a hodil je do pračky. Kupodivu, stále ještě fungovala. Potom vyvětral, aby se do domu dostal čerstvý vzduch, nastavil topení, nakoupil v nedalekém supermarketu, a když

uložil potraviny do ledničky, zakřičel do ticha směrem nahoru, že odchází. Rozhodl se Tině dopřát trochu času a odjel domů. Doufal, že až se vyspí, tak se konečně dozví, co se vlastně stalo. Byl už jen pár stovek metrů od domu, když mu zazvonil mobil. *Adam*. Právě chtěl hovor přijmout, ale všiml si, že v protisměru jede policejní auto. To tak! Mastná pokuta, kterou by za hovor během jízdy vyfasoval, by do potíží tohoto otřesného dne skvěle zapadla! Mobil proto raději položil. Když zaparkoval před svým domem, seděl jeho švagr na zídce a kouřil.

„Co jsi jí udělal?“ Sebastián rázně vystoupil z auta a spěchal k němu.

„Kde je?“ Adam típl cigaretu o zídku a postavil se proti Sebastiánovi. Ten ho ale chytil pod krkem a přitlačil k zídce.

„Ptal jsem se, co jsi jí udělal?“

Adam ho rozzlobeně praštil po ruce.

„Pusť mě, ty idiote, a řekni mi, kde je.“

Znali se dlouho, ale bylo to poprvé, co spolu mluvili takovým tónem.

„Myslel jsem, že je u tebe. Nechápu, co se stalo. Musím s ní okamžitě mluvit.“

„Zbil jsi ji?“

„Jsi normální? Ani jsem nebyl doma. Před dvěma hodinami jsem se vrátil ze služební cesty a místo milující manželky a teplé večere jsem našel dopis, ve kterém mi oznamuje, že je mezi námi dvěma konec, odchází a nemám se ji pokoušet kontaktovat. Její právník se prý se mnou spojí ohledně rozvodu. Chápeš to?“

Sebastián konečně uvolnil své sevření a pustil ho.

„Tak co se teda, k čertu, stalo?“ zakřičel, protože teď měl o Tinu ještě větší strach.

„Jak to mám vědět?“ Adam už také křičel.

„Když jsem odjížděl, vyprovázela mě šťastná a veselá, a najednou doma najdu zprávu o rozvodu? Chci, do prdele, vědět, co se to za těch pár dnů s mým manželstvím stalo!“

„Pojď dovnitř. Myslím, že tenhle rozhovor nebude na pět minut.“ Sebastián pokynul hlavou ke vchodovým dveřím.

Ani o hodinu později však nebyli o nic chytřejší. Sebastián mezitím Adamovi vysvětlil, v jakém stavu Tina dorazila do domu po rodičích.

„Musím ji okamžitě vidět! Chci vědět, co se stalo! Třeba jí někdo ublížil. Musím to vědět, rozumíš? Je to moje žena!“ Adam vyskočil, připraven okamžitě vyrazit k domu svého tchána a tchyně.

„Prosím tě, vždyť nechce mluvit ani s námi!“ osopil se na Adamu Sebastián, protože ten zřejmě vůbec nechápal, že když na ni bude tláčit, ničemu tím nepomůže. A Tině už vůbec ne. Svou sestru znal líp než kdokoliv jiný.

„Dej jí čas aspoň do zítřka. Možná se z toho vyspí, vzpamatuje se a...“

„Jak to mám ale vydržet? Hlavou se mi honí asi tisíc scénářů, co se za těch pár dnů, kdy jsem s ní nebyl, asi mohlo stát, a ani jeden se mi nelíbí.“

„Nemůže tam zůstat sama.“ Adam protestoval dál.

„Jestli je vážně v takovém stavu, jak říkáš, nesmí zůstat sama.“

Sebastián si prohrábl vlasy, na chvíli zaklonil hlavu a zavřel oči.

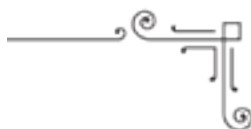
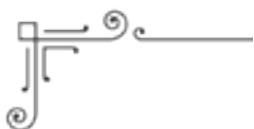
„Dobrá. Sbalím si pár věcí a vrátím se tam,“ dodal.

„Nenechám ji tam samotnou a pak ti řeknu všechno, co se dozvím. Ale ty se zatím drž stranou.“

Pár věcí. V jeho případě to znamenalo malou cestovní tašku a dva obrovské kufry, protože kromě pár kousků oblečení potřeboval

celou technickou výbavu. Už několik let se totiž živil jako fotograf na volné noze, takže jeho nářadíčko většinou cestovalo s ním. Když konečně dorazil do domu svých rodičů, byl už pozdní večer, a i když dělal hluk, Tina se neukázala. Doufal, že ji zvědavost přiměje se podívat, kdo přišel a co se to tam děje, ale nedočkal se.

V chladničce nic nechybělo, ve dřezu nebylo žádné nádobí a dveře Tinina pokoje zůstaly zavřené. S námahou vynesl všechny své věci po schodech do svého pokoje, který sousedil s Tininým. Když všechno vybalil, zaklepal na její dveře. Na druhé straně však bylo stále ticho. Po krátkém zaváhání stiskl kliku, ale dveře byly zamčené.

Když přišel druhý den ráno do kuchyně, zůstal překvapeně stát. Tina seděla za stolem. Konečně neměla na nose sluneční brýle, ale oči měla stále ještě opuchlé a na svět kolem se dívala stejně nepřítomně jako včera. Letmo pohlédl na nástěnné hodiny. Zřejmě jim už dávno došla baterie, tak jen odhadl, že by mohlo být něco po desáté. Obyčejně v tuto dobu teprve vstával, zvláště když pracoval dlouho do noci. Stejně jako včera, takřka do dvou do rána. Pracoval a přitom poslouchal, zda neuslyší Tinu, jak opouští svůj pokoj, ale všude bylo absolutní ticho. Jenže Tina byla na rozdíl od něho ranní ptáče. Pokud se ostatní členové rodiny sešli u snídaně, seděla vždy už oblečená a učesaná u stolu a dojídala poslední sousto ze svého talíře. Teď to ale vypadalo, že má k tomu kdysi spokojenému děvčeti hodně daleko.

„Ty dneska nejdeš do práce?“ Jeho otázka ji evidentně vyrušila, protože sebou trhla, i když si byl jistý, že ho musela zaregistrovat, když přicházel.

„Ne,“ stroze odvětila chraplavým hlasem.

„Ty sis vzala volno na stěhování?“

V duchu doufal, že se netrefil, protože jinak by to znamenalo, že se opravdu plánuje usadit v domě jejich rodičů. Stále neztrácel naději, že se jedná jen o chvilkovou záležitost a malou krizi jejího manželství.

Sebastián otevřel ledničku a nalil si do misky mléko, které chtěl ohřát v mikrovlnce.

„Jsem nezaměstnaná.“

Ruka se mu zarazila v polovině cesty k tlačítku mikrovlnky. Moc dobře totiž věděl, jak Tina svou práci miluje. I firma, v níž pracovala už v průběhu vysoké školy, pro ni hodně znamenala. Trávila tam mnohem víc času, než vyžadovala pracovní smlouva, a dávala do té práce opravdu velký kus svého srdce. To, že tam skončila, byl pro Sebastiána další znepokojující signál. Nedovedl si představit žádný reálný důvod, kvůli kterému by ji firma propustila.

„Jak to, že jsi nezaměstnaná?“

„Čemu nerozumíš?“

„No, nevěřím, že by tě propustili.“

Tina se opět zahleděla kamsi za jeho záda a on se začal sám sebe ptát, zda to je ten pravý důvod jejího divného chování. Konečně zapnul mikrovlnku a natáhl se pro krabici skořicových cereálií, které včera koupil.

„Nepropustili mě. Dala jsem výpověď.“

„Proboha proč?“

Místo odpovědi pokrčila rameny. Stále mu nevěnovala jediný pohled. Vyndal misku z mikrovlnky a sedl si k ní.

„Tuti, mluv se mnou! Chci konečně vědět, co se děje,“ doufal, že jeho tichý, chlácholivý hlas pronikne přes zeď, kterou kolem sebe postavila.

Pomalou se otočila a zadívala se na něho takovým způsobem, jako by ho viděla poprvé v životě.

„Co by se dělo. Vrátila jsem se do domu svých rodičů a dala výpověď v práci. Nic víc vědět nemusíš.“ Po těch slovech vstala a odešla z kuchyně.

„Krucí, jak dlouho chceš ještě hrát tuhle blbou hru? Není nám už třináct!“ křičel za ní Sebastián, zatímco ona stoupala po schodech do svého pokoje. Teď zaslechl, jak se otevřely vchodové dveře a někdo vešel dovnitř. Včera určitě zapomněl zamknout. Než se stačil postavit, vstoupil Adam.

„Je už nahoře?“ Dnes se ani neobtěžoval pozdravit. Vypadalo to, že toho v noci moc nenaspal. Byl neoholený, černá košile, kterou měl na sobě i včera, byla zmuchlaná a pod očima měl tmavé kruhy.

„Jdi nahoru a přiveď ji už konečně k rozumu. Vůbec nechápu, co se s ní děje. Jako by to ani nebyla moje sestra.“

„A co mám říkat já?“

„Věděl jsi, že dala výpověď v práci?“

Adam už opouštěl kuchyň ve snaze dostat se co nejdříve za svou ženou, ale po švagrových slovech se prudce zastavil.

„To je blbost, Tina by výpověď nikdy nedala.“

„Taky jsem si to myslel! Vítej v klubu!“

Adam nevěřícně kroutil hlavou a s nesrozumitelným brbláním stoupal po schodech nahoru.

Sebastián s klidem Angličana pokračoval ve snídani, ale uši měl nastražené. Slyšel, jak Adam bouchá na Tinin pokoj. Právě dopíjel poslední doušky teplého mléka, když se Adam znovu objevil v kuchyni.

„Potřebuju náhradní klíč nebo nějaké nářadí, co tu zůstalo po tvém otci.“

„Neblázni. Čeho si myslíš, že dosáhneš, když jí vtrhneš do pokoje? Nedostaneš z ní jediné rozumné slovo.“

„A co mám podle tebe dělat? Chci se vrátit domů s vlastní ženou a s pocitem, že je v našem manželství všechno v pořádku.“

„Tak mi dej ještě jednu šanci s ní v klidu promluvit. To divadlo přece musí mít nějaké logické vysvětlení. Nestalo se něco, co by ji mohlo popudit?“

Adam se na něho nechápavě podíval.

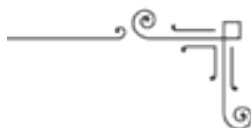
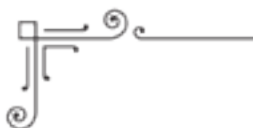
„Vyklap na rovinu, co máš na mysli.“ Adam byl stále víc a víc podrážděnější.

„No, jestli jsi jí třeba nezahnul.“

Hněv v Adamovi viditelně narůstal, ale v poslední chvíli si uvědomil, že Sebastián není ten, na koho by se měl čílit.

„Ne, nezahnul.“

Sebastiánova teorie, že Tina přišla na Adamovu nevěru, se rázem zřítila jako domeček z karet. Za jejím podivným chováním tedy muselo vězet něco jiného.

Adam se ten den do Žlutého domu vrátil ještě jednou. S kufříkem plným náradí v ruce a s odhodláním se za každou cenu dostat k Tině. Už bylo načase tomu divadlu učinit přítrž. Už téměř čtyřicet osm hodin si lámal hlavu tím, co tak závažného se vlastně stalo. Proč dala jeho žena výpověď v práci, kterou tak milovala? Proč byla beze slova vysvětlení ochotná hodit za hlavu jejich manželství? Kdyby mu někdo před odjezdem na služební cestu řekl, že se po návratu opět stane samotářem, byl by mu doporučil dobrého psychiatra. Jestli mu ale Tina co nejdříve nenaleje čistého vína, bude ho potřebovat sám.

Neobtěžoval se zvoněním. Vešel do domu svého tchána a tchyňně a nahlédl do kuchyně, zda tam najde Sebastiána, ale v celém domě vládlo ticho. Ani v obývacím pokoji nikoho nenašel, a tak zamířil rovnou nahoru do Tinina dívčího pokoje.

Na posledním schodu zaslechl z pokoje tlumené hlasy. Jeden patřil Tině, druhý Lilly. Dveře byly pootevřené, a tak měl možnost poslouchat. Zastavil se. Tušil, že až ho zpozorují, okamžitě zmlknou, a proto zůstal stát v chodbě, opřený o stěnu vedle koupelnových dveří. Bylo mu úplně fuk, jestli je slušné tajně poslouchat

jejich rozhovor, nebo ne. Jeho záměr byl jasný. Chtěl se za každou cenu dozvědět, co se jeho manželce odehrává v hlavě.

„Tino, já tě nechápu. Nemůžeš přece hodit všechno za hlavu. Musíte si to s Adamem vysvětlit. Ať už se mezi vámi stalo cokoliv, určitě existuje nějaké řešení.“ Tichý hlas patřil Lilly. Napjatě čekal na odpověď své ženy, ale její mlčení se prodlužovalo o další nekonečné vteřiny.

„Na to, co se stalo, existuje jediné řešení. Rozvod.“ Její chraplavý hlas byl tak tichý, že Adam musel doslova nastražit uši, aby rozuměl. To snad nemohla myslet vážně! Nechápal to. Nic nechápal. Stálo ho spoustu přemáhání, aby se udržel a okamžitě nevrátil do pokoje, nepopadl ji za ramena a netrásl s ní tak dlouho, až by se vzpamatovala.

„Rozvod? Vy dva byste se měli rozejít?“ Šok v hlase Lilly byl stejný, jaký před chvílí pocítil i Adam.

Koupelnové dveře se najednou otevřely a ven vyšel Sebastián s osuškou kolem pasu a ručníkem na krku. Všiml si Adama, jak poslouchá u dveří, zamračil se, ale než stihl cokoliv říct, Adam si přiložil prst na ústa a naznačil mu, aby byl zticha.

„Tino, kdyby tady teď byla mamka, tak by tě určitě přinutila, abys konečně vyklopila, co se stalo. Víím, že ti Basti byl vždycky blíží než já a Denis, ale taky víím, že by se ti hodně ulevilo, kdybys prolomila tu hradbu mlčení, kterou ses obehkala. Hlavou mi běží úplně absurdní věci, které se mohly stát, a jsem si jistá, že pravda není ani z poloviny tak strašná jako naše obavy.“

„Jaké obavy?“

„Všelijaké... Já už jsem si dneska pomyslela, jestli tě někdo... no třeba jestli tě někdo neznásilnil.“

Adam při té představě zavřel oči a dlaní si zakryl tvář. V duchu se modlil, aby Lilly neměla pravdu.

Cokoliv jiného, jen tohle ne, říkal si v duchu. Cítil, že i Sebastián zadržel dech.

„Haha.“ Tinin nepřírozený smích zněl křečovitě a neskutečně smutně. „Kéž by to tak bylo,“ řekla.

Sebastián nesouhlasně hekl, ale Adam ho varovným pohledem zpražil „Tiše!“

„Prosím tě, jak můžeš něco tak strašného říct. Posloucháš se vůbec?“ Lillyin rozčilený hlas nabíral na intenzitě.

„Tak by aspoň nebyla vina na mé straně!“ vykřikla Tina a hlas se jí zlomil v kvílivých vzlycích.

„Vina? Jaká vina?“

„Podvedla jsem Adama.“

Po těchto slovech se z chodby ozvala obrovská rána. To Adam vši silou třískl pěstí do koupelnových dveří. Jeho úder byl tak prudký, že stará překližka povolila a na místě, kam dopadla jeho pěst, zůstala velká díra. Vůbec to nevnímal, stejně jako zakrvácené prsty, které mu roztříštěné dřevo poranilo. Bleskurychle se otočil a rozběhl se dolů.

Dveře Tinina pokoje se rozletěly dokořán. Tina vmžiku pochopila situaci a vyřítila se za manželem.

„Adame! Adame, stůj! Slyšíš mě? Stůj!“ Její zoufalý křik se nesl domem, ale to už byl Adam venku na ulici.

To, co teď cítil, odpovídalo jeho představě o infarktu. I když ten by mu byl v tuto chvíli milejší. Konečně už znal odpověď na své otázky a nebyl schopen cítit nic jiného než zuřivý vztek. Dorazil k autu, které kdysi koupil pro Tinu. Ta se do něj teď snažila také dostat, ale on už přidával plyn. Přinutil se dívat přímo před sebe, nechtěl ji vidět. Nemohl se na ni už ani podívat. Vůbec si nechtěl